

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แสงสาย
จอมจักรา
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่าง ๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารัธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

แทบจะไม่ทันขาดเสียงกระซิบของแกงชาย เงามของใครอีกคนหนึ่งก็โผล่พ้นเหลี่ยมบังของคู้หาหินออกมาในแนวตรงกับปากทางออกด้านนั้น แล้วฉายไฟสว่างจ้าเข้ามายังร่างของบุคคลทั้งสามที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ในขณะนี้ พอเห็นชัดก็ดับไฟฉายแล้วเคลื่อนเข้ามาสมทบโดยเร็ว

“น้อย! ลูกขึ้นมาเดินแล้วหรือนี่ เป็นยังไงบ้างล่ะ”

เสียงตื้นๆ แสดงความดีใจนั้นร้องถามมา โดยไม่มีวีแววว่าจะสงสัยหรือแคลงใจอะไรนอกเหนือไปกว่านั้น เพราะเห็นน้องสาวยืนอยู่พร้อมหน้าระหว่างมัคคุเทศก์นำทางและองครักษ์พิเศษ

ดารินยังไม่อาจตอบความพีชายได้ทันทีทันใดนั้น เพราะมัวแต่ตกประหม่าอยู่ รพินทร์เองก็งันอิ่งไป ช่วงจังหวะที่ไม่ทันจะถูกทิ้งให้เป็นช่องว่าง เพื่อให้เกิดความกังขาใดๆนี่เอง เสียงทุ้มของแกงชายก็ตอบมาแทนคนทั้งสองมาว่า

“นายหญิงหายดีแล้วนายใหญ่ นายหญิงตื่นก่อนทุกคน แล้วปลุกแกงขายกับผู้กองเพื่อจะลองเดินให้ดู”

คู่รักทั้งสองลอบฝอ นลมหายใจออกมาได้อย่างโล่งอก ตระหนักได้ดีถึงการช่วยเหลือคลี่คลายสถานการณ์ของเจ้าคนที่ ครั้งแรกคิดว่าโผล่แทรกเข้ามาเพราะความเสือกกะโหลก

เมื่อนั้นเอง ดารินก็ไหวตัวพอจะปรับสติขึ้นมาได้ ออก ก้าวเดินให้พี่ชายดู พร้อมกับบอกว่า

“น้อยเดินได้คล่องแล้วคะพี่ใหญ่”

เซษฐาหัวร่อร่าออกมาได้ ตรงเข้ามาโอบกอดน้องสาวไว้ กระชับแน่น

“วิเศษจริง! ให้มันได้อย่างนี้สิ พวกเราจะเกิดการ ‘อับปาง’ ขึ้นครั้งใด มีมือดีของพวกเราเข้ามาช่วยแก้ไขไว้ได้ เสมอ พี่ยังนอนเป็นห่วงอยู่ตลอดทั้งคืน ไม่แน่ใจว่าเช้าวันนี้ น้อยจะหาย เดินได้จริงหรือเปล่า”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันมายิ้มกับพรานใหญ่

“เราไปกันได้แน่แล้ว วันนี้หรือยังงัย”

“ครับ ผมเชื่อว่าเราจะต้องถึงเนินพระจันทร์ก่อนค่ำวันนี้
แน่นอน”

เซษฐาสุดลมหายใจลึก สีหน้ายิ้มย่องผ่องใส ยกนาฬิกา
ข้อมือขึ้นดู อาการเต็มไปด้วยความปราชัยแว่ว่องไว เพียบ-
พร้อมไปด้วยกำลังใจ

“เกือบหกโมงเช้าแล้ว”

เขาพูด เหลือบตาออกไปเบื้องนอก ซึ่งเริ่มจะแลเห็น
บรรยากาศเป็นสีขาววาวๆเหมือนเคลือบด้วยมุก แต่ฝอยหิมะ
ยังพรมหนักไม่ขาดระยะ

“เมื่อคืนนี้เราพักผ่อนกันได้เต็มที่ทีเดียว แต่สำคัญว่า
วันนี้หิมะจะหยุดตกเมื่อไหร่เท่านั้น สังเกตดูท่ามันจะพรม
เรื่อยไปทั้งวัน ถ้าเป็นแบบนี้เราจะเดินกันลำบาก ไม่รู้จะเริ่มต้น
กันเวลาไหนดี”

ประโยคหลังเป็นเสียงหารือหยังความเห็น

“ผมคิดว่าปลุกพวกเราทุกคนขึ้นเดี๋ยวนี้เถอะครับ กว่าที่จะ
จัดเตรียมตัวเสร็จก็ราว 7 โมงพอดี เราจะออกเดินกันเวลานั้น
เลย”

“บุกไปบนพื้นที่คลุมหนาด้วยหิมะ ซ้ำข้างบนก็ยังโปรย
ลงมาแบบนี้ละรี”

“เป็นโอกาสสุดท้ายของเราแล้วครับ ถ้ามันยังไม่สร้างลง
ก็ต้องออกเดินกันทั้งแบบนั้น ก่อนเดินทางทุกคนจะได้รับการ
แจกยาร้อนจากบุญคำเพื่อต่อต้านกับความหนาวเย็น ผมเชื่อว่า
วันนี้เราจะเดินผ่านกันไปในบรรยากาศที่มีอุณหภูมิต่ำกว่า
ศูนย์องศาได้อย่างสบาย”

อดีตท่านทูตทหารบกเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ताเป็นประกาย

“จริงด้วย ผมลืมนึกถึงยาของบุญคำเสียอย่างสนิท ความ
จริงผมเองก็เคยใช้มาก่อนแล้ว ตอนที่ออกเดินกลางคืนกับ
เงาชายเพื่อตามหาคุณในคราวนั้น มันได้ผลมากที่สุด เจอเข้าไป
อีกเดี๋ยวเท่านั้น ไม่รู้สึกหนาวเลย สภาพของภูมิประเทศในเขต
นั้น แม้จะไม่ถึงหิมะตก แต่มันก็หนาวเย็นไม่ใช่เล่นอยู่เหมือนกัน

สองคนกับแงซายเดินกันสบายเลยในคืนนั้น ว่าแต่บุญคำจะมี ยาตีชนิดนี้พอแจกจ่ายกับพวกเราได้ทั้งหมดหรือ”

“ผมจะหารือแกดู แต่เชื่อว่าอย่างน้อยที่สุดก็ต้องพอสำหรับ พวกเราทุกคนเฉพาะวันนี้ นอกเหนือไปกว่าปัญหาเฉพาะหน้า วันนี้ ก็ค่อยหาทางกันคราวหลังต่อไป”

ไชยยันต์ มาเรีย และพรานพื้นเมืองทั้งหมดถูกปลุก ขึ้นมาในทันทีนั้น สิ่งแรกที่ทุกคนเห็นก็คือ คนเจ็บอันน่าหวั่นใจ ที่สุดของคณะ บัดนี้เดินปรือ ทำเอาพวกนั้นหายจ้วเจียเป็น ปลิดทิ้งด้วยความตื่นตะลึง

“ยาของไอ้แงซายมันศักดิ์สิทธิ์จริง”

ตาเฒ่าบุญคำร้องอย่างลึงโลด ถึงกับกระโดดเข้ากอด เจ้ากะเหรี่ยงพเนจรไว้นั้น พวกพรานเหล่านั้นก็เข้ามา แสดงความยินดีกับคนป่วย ร้องทักสอบถามอาการกันแข็งแซ่ บรรยากาศของคณะทั้งหมดเต็มไปด้วยความชื่นบานและเปี่ยม ไปด้วยความหวังอันแจ่มใสยิ่ง ไชยยันต์นั้นกรากเข้ามารวบกอด เพื่อนสาวไว้เต็มอ้อม ยกหล่อนชูขึ้นสูงจนเท้าทั้งสองลอยจาก

พื้น แล้วเหวี่ยงหมุนไปรอบๆ แสดงความดีใจสุดขีด ส่วนมาเรียเข้ามาจูบที่แก้ม

“สินเคราะห์ไปทีน้อย ฉันสวดมนต์ภาวนาให้เธอทั้งคืนที่ผ่านมา”

“ฉันเป็นหนี้บุญคุณของทุกคน และที่มากที่สุดก็คือเจ้าองค์กรกษัตริย์พิเศษของฉันนี่”

คนเจ็บที่เพิ่งจะหายเป็นปกติประกาศด้วยสีหน้าอันชื่นบานผ่องใส สายตาที่แลไปยังเงาชายเต็มไปด้วยประกายชื่นชมลึกซึ้งเกินกว่าความหมายโดยถ้อยคำประโยคสั้นๆ

ทุกคนเริ่มเตรียมตัวพร้อมโดยคำสั่งของเชษฐา แล้วบุญคำก็ถูกเรียกเข้ามาอยู่ต่อหน้าคณะเจ้านายทุกคน

“เรากำลังจะออกเดินทางกันภายในไม่เกินครึ่งชั่วโมงนี้ โดยไม่คำนึงว่าหิมะจะหยุดตกหรือไม่ และอากาศจะเลวสักแค่ไหน”

ท่านหัวหน้าคณะบอกกับมือขวาของรพินทร์

“มันถึงคราวจำเป็นแล้วที่ทุกคนจะต้องพึ่งยาร้อนของ
บุญคำ ไม่งั้นก็คงจะแข็งตายกลางทาง บุญคำพอจะมีแจกจ่ายให้
พวกเราครบหมดทุกคนไหม?”

โดยไม่มีอาการลังเลหรือขบคิดให้เสียเวลาเลย
ตาพรานเฒ่าแห่งเขานิคมห้วยร้อเห็นเหิงอกคล้ำเขียว

“ช้าบายมาก นายใหญ่ บุญคำมียาแจกให้ทุกคนกินได้
ไม่น้อยกว่า 3 วันของการเดินทางไปบนภูเขาน้ำแข็งแบบนี้
รับรองว่าไม่ต้องมีเสื้อผ้า เดินตัวเปล่าโทงๆก็ยังได้ เวลากลางคืนก็
ไม่ต้องอาศัยไฟอาศัยผ้าห่มให้เสียเวลา นอนแอ่นพุงผิ่งน้ำแข็ง
กันได้เลย”

“ถ้างั้นก็ลดยาล่ะแล้ว อุปสรรคข้อนี้เป็นอันผ่าน”

อดีตนายพันโททูตทหารบกหันมามีมือป้องส่องไฟกับฝ่าย
เขาทุกคน แล้วพูดปนหัวเราะกับบุญคำต่อไปว่า

“ไม่ต้องให้ถึงกับเดินตัวเปล่าโทงๆอย่างบุญคำว่าหรร
เอาแค่ให้เราทุกคนพอต่อสู้กับความหนาวเย็น ไม่ให้แข็งตาย
เสียก่อนเท่านั้น ก็นับว่าวิเศษสุดแล้ว ถ้างั้นก็จัดการได้เลย”

บุญคำรับคำอย่างกระวีกระวาด โดดผลุงไปที่ยามส่วนตัวของแก ดำเนินการผสมยาร้อนตำรับไฟประลัยกัลป์ ผสมลงในน้ำทันที อืดใจใหญ่ก็เรียกพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายเข้ามารินแจกจ่ายให้ก่อน โดยแบ่งให้ดื่มคนละประมาณ 10 ซีซี จนครบหมดทุกคน แล้วจึงนำมาแจกให้คณะเจ้านายเป็นอันดับต่อไป ยกเว้นมาเรียคนเดียว ซึ่งยืนกะพริบตาปริบๆ สีหน้าไม่สบายนัก หล่อนกำลังตกอยู่ในข้อพิจารณาวินิจฉัยของทุกคนว่า สมควรจะให้ดื่มยาของบุญคำเป็นภูมิคุ้มกันความหนาวเย็นระดับต่ำกว่าจุดน้ำแข็งด้วยหรือไม่

เสื้อผ้าสำหรับกันหนาวของหม่อมสาว อย่างดีที่สุดก็คือ แจ็กเกตหนัง ด้านในบุนวมเพียงตัวเดียว ส่วนกางเกงก็มีเพียงกางเกงเดินป่า ตามสภาพปกติที่ใช้ในเขตโซนร้อน แม้ไชยยันต์จะอุทิศแจ็กเกตฟูลด์ตัวใหญ่ของเขาให้ใช้คลุมอีกตัว ก็คงไม่ช่วยอะไรได้มากนัก ในภูมิประเทศที่แวดล้อมอยู่เช่นนี้ แต่ธรรมชาติของเลือดเมืองหนาวอย่างหล่อน ก็ย่อมจะมีภูมิต้านทานได้ดีกว่าคนอื่น ๆ ส่วนจะดีไปได้สักแค่ไหนนั้น ก็ยังไม่อาจบอกได้ท่ามกลางหิมะที่พรหมหนัก

“จะทำยังไงกันดี สำหรับเมย์?”

เซซฐาเปรยถามความเห็นทุกคนขึ้นอย่างตัดสินใจไม่ถูก

รพินทร์อึ้ง เขาตัดสินใจไม่ถูกเหมือนกัน ไชยยันต์สีหน้าบอกความกังวลหนัก เมื่อเหลือบไปยังภูมิประเทศด้านนอกซึ่งยังไม่มีวีแววเลยว่าสะเก็ดน้ำแข็งฝอยเหล่านั้นจะสร้างชาลงมันหล่นลงมาพอกทับถมอยู่บนพื้นหินหนาอย่างน้อยก็เป็นสอกเป็นห่วงอยู่ว่าแม่หวานใจของเขาจะเดินฝ่าไปได้ตลอดรอดฝั่งล่ะหรือ ดารินเองก็หนักใจและไม่อาจให้ความเห็นอย่างใดได้ทั้งสิ้น เพราะฤทธิ์เดชสรรพคุณในตัวยาของบุญคำเป็นสิ่งที่หล่อนผู้แม้จะเป็นแพทย์ก็ไม่เคยมีความรู้มาก่อน

“ลองให้เดินไปตามปกติอย่างนี้ก่อน”

ในที่สุดอดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้มีฐานะเป็นสามีเต็มตัวรวมทั้งเป็นบิดาของเด็กในท้องตัดสินใจพุดขึ้น

“แต่ถ้าเห็นจะไปไม่ไหวจริงๆ ค่อยหาทางแก้ไขกันทีหลัง”

“อะไรก็ช่างเถอะ อย่าให้กลายเป็นว่าพวกเราห่วงลูกเสียจนลืมคำนึงถึงแม่ มันจะไม่ถูกเรื่อง”

เซซฐาพูดเคร่งขรึม ทำเอาทุกคนเงยบงันไปอีก

ดารินหันไปทางเพื่อนสาวต่างผิว แล้วโอบมือกอดไว้ยิ้ม
ให้

“ที่รัก เธอรู้สึกยังงี้บ้าง พอจะเดินฝ่าหิมะไปได้ไหม?”

มาเรียยิ้มเนือยๆ ดูน่าสงสาร

“ฉันก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ฉันเคยอยู่บนหิมะตลอดทั้งวัน
แต่มีเสื้อผ้าเครื่องกันหนาวที่เหมาะสมกว่านี้มาก ลองดูก่อน
อย่างไชยยันต์ว่าก็แล้วกัน เพราะถึงอย่างไรฉันก็พอจะคุ้นเคย
กับความเย็นมากกว่าความร้อน ทุกคนช่วยตัวเองให้ปลอดภัย
ไว้ก่อนก็แล้วกัน สำหรับฉันไม่ต้องห่วง ฉันเข้าใจความรู้สึกของ
ทุกคนดี ทุกคนกลัวว่าถ้าฉันกินยาของบุญคำ ฉันอาจแห้งได้
ขอขอบคุณที่มีความเป็นห่วงฉันในข้อนี้ ฉันก็เคยบอกไว้แล้วว่า
ต่อไปนี้ให้ฉันตายเสียดีกว่าที่จะให้ฉันแห้งลูก”

“แต่ถ้าจะให้เลือกเอาระหว่างสองสิ่งนี้ละก็ เธอแห้งลูก
ก็ยังดีกว่ามีอันตรายถึงชีวิต”

หมอดารินบอกโดยเร็วด้วยเสียงอันหนักแน่นมั่นคง แล้วพยักหน้าเรียกรพินทร์กับตาเฒ่าบุญคำให้เดินเลี้ยวออกมาจากกลุ่มเพื่อจะพูดกันโดยเฉพาะ ชนิดที่ไม่ต้องการให้เชษฐา ไชยยันต์ หรือมาเรียได้ยิน

“สามคนโปรดอยู่ที่นั่นก่อน ฉันมีเรื่องจะหารืออะไรทางนี้หน่อย”

หล่อนร้องสั่น เมื่อเห็นไชยยันต์ขยับจะเดินตามมาด้วยแล้วหันมาทางจอมพราน

“รพินทร์ ฉันสังเกตดู บุญคำผสมยาของแกขนาดนี้แจกให้พวกเราดื่ม ปริมาณราว 10 ซีซีต่อหนึ่งคน นี่ก็คงจะเป็นหลักเกณฑ์จากการคำนวณของแกเอง กับสถานการณ์ที่พวกเราทุกคนกำลังจะเผชิญ ดินลี้กหนาบางทั้งหลายเกี่ยวกับยานานนี้ บุญคำรู้อยู่คนเดียว เพราะเป็นเจ้าของตำรับฤทธิ์ยา เท่าที่เราคาดคะเนได้จากคำพูดของแกก็คือ จะเพิ่มอุณหภูมิให้แก่ร่างกายอย่างสูงจากระบบภายใน โดยกระแสโลหิตออกมาจนกระทั่งผิวหนัง ซึ่งจะทำให้ต่อต้านกับความหนาวเย็นได้ เจ้าของตัวยานี้เองบอกไว้ว่า ตามปกติแล้วจะใช้เป็นยาสำหรับ

ขับเลือดอย่างแรงด้วย ถ้าผู้หญิงตั้งครรภ์ก็จะทำให้แท้ง...
อย่างนั้นใช่ไหม”

“แกบอกไว้อย่างนั้น”

“ตามปกติแล้ว ตัวยาที่จะทำให้แท้งได้นั้นจะต้องมี
อิทธิพลในด้านทำให้มดลูกเกิดอาการเกร็งหรือบีบตัวอย่างแรง
เพื่อขับหรือสํารอกเอาจุดปฏิสนธิที่เกาะอยู่กับผนังมดลูกออกมา
อย่างเช่นตัวยาสังเคราะห์ประเภทเออร์ก๊อท คุณพอจะรู้อ่างใหม่
ว่ายาขนานนี้ของบุญคำมีตัวยาประเภทเออร์ก๊อทอยู่ด้วยหรือ
เปล่า”

รพินทร์ ไพรวลย์ มีสีหน้าปั่นป่วนที่สุด ยกมือขึ้นกุมขมับ
ครางออกมาว่า

“โธ่! คุณหมอครับ นายรพินทร์กับนายบุญคำจะมีปัญญา
รู้เรื่องภาษาของหมอได้อย่างไร ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางจะพูดกัน
ได้เข้าใจหรอก”

ดรินถอนใจเบาๆ

“ฮือม จริงสินะ ลำบากใจเหลือเกิน เอายังดีกว่า ลองถาม แกดูสิว่า ถ้าเกิดความจำเป็นขึ้นมาจริงๆ เมย์ทนหนาวต่อไป ไม่ไหว แกจะช่วยแก้ไขโดยไม่ต้องให้ถึงกับแท้งลูกได้ไหม”

พรานใหญ่หันไปชักไ้ขลุ่ยคำ ซุบซิบกันอยู่ครู่ ก็หันมา บอกว่า

“เจ้าของยา ก็ยังไม่กล้ารับรองเหมือนกัน แต่ให้ผมตัดสินใจ ปัญหาข้อนี้ง่าย ๆ ดีกว่า คือพวกเราดื่มกันประมาณ 10 ซีซี ถ้าจำเป็นจะต้องให้ยาชนิดนี้กับเมย์เมื่อไหร่ เราก็กินโดยปริมาณที่น้อยที่สุด กะเพียงแค่มั้ไม่ให้แข็งตายเท่านั้น อาจเป็นเพียง 2 หรือ 3 ซีซี จะแท้งหรือไม่แท้งก็สุดแล้วแต่บุญกรรม เพราะถึงอย่างไรเราก็ต้องช่วยแม่ไว้ก่อนลูกแน่นอน”

“ตกลง!”

หมอดารินพยักหน้า แม้มริมฝีปาก

“วางแผนกันเสียล่วงหน้าให้รู้ก่อนเป็นดีที่สุด ว่าจะเอากัน ยังไงเมื่อเวลานั้นมาถึง เฮ้ย! ลูกจะหุกหุกขลุ่กันเหลือประมาณ”

แล้วหล่อนก็เดินกลับเข้าไปยังพรรคพวกทุกคนที่รอฟัง
ข่าวอยู่ บอกว่า

“เป็นอันว่าเอาอย่างไชยยันต์ว่าก็แล้วกัน เราจะลองให้
เมย์เดินทางฝ่าหิมะไปโดยไม่ต้องกินยาของบุญคำ ถ้าเห็น
ไม่ไหวก็จะให้ยาทีละน้อย พอปะทะปะทั้ง”

พลางก็หันมาจับแขนเพื่อนสาวต่างผิวไว้ ปลอบโยนว่า

“อดทนหน่อยนะแม่คุณ รู้สึกเห็นใจและสงสารเธอเหลือเกิน
ที่ครั้งนี้เธอต้องลำบากมากกว่าเพื่อน”

“ไม่เป็นไร น้อย ขอให้เธอแข็งแรง เดินได้เป็นปกติ
เท่านั้น สำหรับฉัน อย่าห่วง”

มาเรีย ฮอฟมัน เข้มแข็งเสมอ

ประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมงต่อมา ทั้งคณะ 12 คน ก็พร้อม
ที่จะทะลุฝ่าเข้าไปในท่ามกลางละอองหิมะ ระยะเวลาที่เองที่
ฝ่ายนายจ้างเริ่มจะรู้สึกถึงสรรพคุณยาของบุญคำ ซึ่งออกฤทธิ์
ขึ้นเป็นลำดับอย่างรวดเร็ว อุณหภูมิในร่างกายและสายเลือดซึ่ง

แต่เดิมแทบจะจับเป็นก้อนด้วยความหนาแน่น บัดนี้เริ่มจะแปรมาเป็นความอบอุ่นกระปรี้กระเปร่า เลือดลมแล่นผ่านไปทั่วทุกซอกซอก จนกระทั่งเหงื่อผุดซึมเหมือนมีเครื่องทำความร้อนอบอยู่ภายใน

ความเย็นของหิมะและสายลมปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง แทนที่จะเป็นความทรมาน กลับกลายมาเป็นความสดชื่นเย็นสบายอย่างประหลาด อย่างว่าแต่จะออกเดินฝ่าออกไปในขณะนี้เลย ต่อให้ลงนอนหมกอยู่ในกองหิมะ ทุกคนก็มีความรู้สึกบอกตนเองได้ว่า มันไม่เลื้อมากว่าแรงเลยจนนิดเดียว

“เหมือนอยู่ในห้องแอร์คอนดิชันกลางเดือนเมษายนที่กรุงเทพฯ”

ไชยยันตร์ร้องออกมา แล้วโจนเข้าไปจับมือตาเฒ่าบุญคำเจ้าของตำรับเขย่าโดยแรง

“เก่งมาก บุญคำ ในบรรดามือดีของพรานเราทั้งหลาย บุญคำไม่ได้เหนื่อยไปกว่าใครเลย”

ตาเฒ่ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ “ทีใครทีใครสิ นายทหาร บุญคำ กิจษย์มีครูเหมือนกันนี่นา ไซว่าไอ้แงซาย ไอ้ล่างปา หรือไอ้

คะหยิ่นจะแนอยู่คนเดียวเมื่อไหร่ ถึงคราวเข้าก็ต้องฟังบุญคำ เหมือนกัน สะฮา ไปกันเถอะ นายทหาร ต่อไปนี้ให้อีกร้อยหมื่น ภูเขาน้ำแข็ง ไม่ต้องกลัวหนาวอีกแล้ว แต่ถ้าใครร่อนจนดับแตก หรือใครร่อนจนแท้งลูก บุญคำไม่ขอรับรอง”

“ร่อนจนดับแตกไม่เป็นไร แต่ถ้าร่อนจนแท้งลูก ฉันจะ บังคับให้บุญคำทำลูกใหม่ให้แก่ฉัน”

“โอ้ยตาย บรรลัยจักร! นายทหารอย่าล้อเล่น บุญคำทำลูก ไม่เป็น ไม่เก่งเหมือนนายทหาร แล้วบุญคำก็ไม่รู้จะไปทำลูก กับใครได้”

รพินทร์ ไพรวลัย ตรวจสอบความเรียบร้อยของขบวน และสอบความรู้สึกของทุกคนในขณะนี้ เมื่อเห็นว่าตัวยาออกฤทธิ์สร้างภูมิคุ้มกันความหนาวในร่างกายของคณะทั้งหมด พร้อมทั้งจะเผชิญกับหิมะได้แล้ว เขาก็สั่งให้เคลื่อนทันที ทั้งหมด ผละออกจากคูหาที่ปัก เดินย่ำลุยไปบนกองหิมะที่แลขาวโพลน ไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ในขณะที่ท้องฟ้าเริ่มจะปรากฏแสงขาว รางๆขึ้นทุกขณะ บ่ายหน้าขึ้นเหนือเป็นเส้นดิ่งตรง

เพียงชั่วไม่นานนักที่ต่างออกมาพ้นนอกเพิงพัก และเริ่มเดินฝ่าไปในสายละอองซึ่งยังโปรยปรายอยู่นั้น ร่างกายของทุกคนก็ถูกพรมด้วยสัญลักษณ์แห่งความหนาวตามศีรษะ แผ่นหลัง และเสื้อผ้าจับเป็นปุยไปด้วยหิมะทั่วไปหมด จนต้องคอยสลัดออกตลอดเวลา อารูธป็นประจำตัวทุกกระบอกถูกสหายเอาลากล่องลง ป้องกันไม่ให้สะเก็ดฝอยของน้ำแข็งเหล่านั้นเข้าไปในปากกระบอก

ไม่มีอะไรจะต้องห่วงเลยสำหรับตาริน วราฤทธิ์ ในการออกเดินทางเข้านี้ หล่อนปราดเปรี้ยวแคล่วคล่องเหมือนเดิม ไม่มีสัญญาณใด ๆ ส่อให้เห็นว่า ก่อนหน้านี้เพียงวันเดียว หล่อนตกอยู่ในฐานะบุคคลทุพพลภาพจนแทบกระดิกกายไม่ได้ ทุกคนเดินฝ่าละอองหิมะไปได้อย่างสบายที่สุด เพราะอำนาจยาของบุญคำ ยกเว้นมาเรียเพียงคนเดียว หล่อนห่อตัวอยู่ในเสื้อคลุมหลายชั้น ซึ่งพรรคพวกช่วยกันบริจาคให้ เดินกายสั่นสียวหน้าซีดขาวราวกับสีของหิมะที่แวดล้อมอยู่รอบกายในขณะนี้ โดยมีไชยยันต์เป็นพี่เลี้ยงคอยประคับประคองอยู่ทุกระยะด้วยความเป็นห่วง

หม่อมสาวไม่ได้ปรึกษาอุทธรณ์ใดๆเลยทั้งสิ้น คงกั๊กฟัน
เดินรุดหน้าไปด้วยกำลังใจอันกล้าแข็งเด็ดเดี่ยว สีหน้าและแววตา
เท่านั้นที่จะบอกให้ทราบชัดถึงภาวะอันสุดแสนทรमानในยามนี้
มือที่ซ่อนอยู่ในถุงหนังของหล่อนกำแน่นแทบจะเหยียดแบ
ไม่ออก ซุกแนบกอดไว้ในระหว่างอก เลือดในกายทุกหยดเหมือน
จะจับเป็นก้อนแข็ง และผิวกายเย็นเฉียบ พอๆกับฝอยหิมะ
ที่พรมเกาะอยู่ในขณะนี้

หนทางโดยการรุดหน้าของมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยง ทุกคนเริ่ม
จะรู้สึกได้ว่าทอดลงไปสู่เบื้องต่ำทุกขณะ จากยอดเขาที่สูงซึ่ง
ลดระดับไปที่ละลูก ในระหว่างผนังทิวเขาสูงใหญ่เยื่อมเมฆที่บีบ
ขนาบไว้ทั้งสองด้าน สองชั่วโมงแรกผ่านไปโดยไม่มีการหยุด
เลย ร่างของรพินทร์ ไพรงวัลย์ แลเห็นเป็นจุดเด่นท่ามกลางพื้น
หิมะขาวสลับก้านำห่มอยู่เบื้องหน้า เว้นห่างกันในช่วงระยะ
ตะโกนได้ยิน ถัดมาก็เป็นกลุ่มของนายจ้างที่จับหมุ่รวมขบวนไป
กับฝ่ายหาบหาม เชษฐากับดารินไม่ได้เร่งฝีเท้าที่จะติดตามเขา
ไปในระยะกระชั้นชิด แต่คอยเดินรวมหมู่เกาะกลุ่ม เพราะเป็น
ห่วงมาเรื่อยอยู่ ต่างคอยสังเกตและสอบถามอาการอยู่ตลอดเวลา

หลายต่อหลายครั้งที่ไชยยันต์สุดท้ายจะทนทานดูความ
น่าสมเพชของมาเรียได้ เมื่อเห็นหล่อนกายสั่นเป็นลูกนก
หน้าขาวซีดจนปราศจากสีเลือด เขาต้องการให้บุญคำยื่นมือเข้า
ช่วยเหลือ แต่มาเรียยืนกรานปฏิเสธอย่างมั่นคง

“ฉันจะต้องผ่านมันไปให้ได้ ไม่ต้องกังวล ไชยยันต์
เพียงแต่กอดฉันไว้ให้แน่นๆเท่านั้น”

“คุณเกือบจะแข็งแล้ว เมย์”

“ไม่หรอก ฉันทนได้”

หม่อมสาวกัดฟันตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“ทำไม...ทำไมผมถึงต้องปล่อยให้เมียของผมทรمان
ถึงเพียงนี้ ผมทนไม่ไหว” ไชยยันต์ครางออกมา

มาเรียผินยิมให้ นัยน์ตาสีดอกผักตบชู่เป็นประกาย
วาววับ

“ลูกของเรา ไชยยันต์”

หล่อนกระซิบ

“ฉันไม่ต้องการสูญเสียเขาไป ถ้าเขามีบุญที่จะเกิดมา เขาต้องช่วยแม่ของเขาด้วย”

ไชยยันต์น้ำตาคลอ บัดนี้เขาเพิ่งประจักษ์แจ้งในน้ำใจ เมียหม่อมคนใหม่ของเขาอย่างถ่องแท้เป็นครั้งแรก เขาไม่ต้องการ ผู้หญิงคนไหนอีกแล้วในโลกนี้...นอกจากหล่อนคนเดียวเท่านั้น!

ทั้งคู่เดินโอบประคองกันไปอย่างกะปลกกะเปลี่ย ยัง หนทางสายทรมาน โดยมองไม่เห็นจุดหมายปลายทางนั้น หล่อน เอนศีรษะแนบกับชอกไหล่ของเขา ดวงตาปิดสนิทลงอย่าง อิดโรย ฝากอนาคตทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในอ้อมแขนของบุคคล ที่เป็นที่รัก ขาทั้งสองข้างเริ่มมีอาการเกร็งเหมือนเกิดตะคริว แสบจะก้าวไม่ออก แต่ถึงกระนั้นแม่สาวผมทองผู้ใจเด็ดก็ยัง แข็งใจก้าวต่อไป อาศัยร่างกายอันแข็งแรงและอบอุ่นเป็นที่คำจุน ปลงใจแน่วแน่ ถ้าแม้วาระสุดท้ายของชีวิตจะมาถึง หล่อนก็จะ ขอขาดใจตายไปในอ้อมแขนของเขา โดยไม่ยอมทำลายความ ตั้งใจเดิมเป็นอันขาด

เซษฐาและดาริน ผู้เดินอยู่ใกล้และคอยสังเกตอาการปฏิกิริยา อยู่ทุกระยะก็ทนไม่ได้เช่นกัน

“ไชยยันต์หยุดเถอะ เมย์เห็นท่าจะไปไม่ไหวเสียแล้ว”

เซษฐาบอกเร็วปรือ เมื่อเห็นทั้งคู่ที่กอดประคองกันเดิน อยู่เริ่มจะชวนเซเสียหลัก ดารินตะโกนเรียกบุญคำในทันทีนั้น ตาเฒ่าผู้แบกของคู่อยู่กับจันก็ลากคานหามลื้อเข้ามา ส่างปา อีกคนหนึ่ง ซึ่งตลอดเวลาสายตาไม่ได้ห่างไปจากนายสาว ก็ถลัน พรวดเข้ามาด้วย

“บอกทุกคนให้ถอยออกไป”

มาเรียกระซิบกับไชยยันต์ทั้งที่ดวงตาปิดสนิท

“บอกเขาให้ล่วงหน้าไปก่อน ไม่ต้องพะวงอะไรกับฉัน ทั้งสิ้น ขอเพียงอย่างเดียว คุณกอดฉันไว้ พาฉันเดินไปอย่างนี้ เราเดินไปด้วยกันสองคนนะ ไชยยันต์ ฉันจะไม่ยอมกินยาของ บุญคำหรือรับความช่วยเหลือจากใครอื่นทั้งสิ้น นอกจากสามี ของฉันคนเดียวเท่านั้น”

ไชยยันต์ อนันตรัย มีความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายได้ถูก ในยามนี้ เขากัดกรามแน่น พยายามอดมาเรื่อยไว้อย่างกระซิบ ปลดไโรเฟิลประจำตัวของหล่อน ซึ่งบัดนี้กลายสภาพเป็นภาระ หน่วงหนักออกจากไหล่ แล้วโยนไปให้ส่างปาช่วยถือแทน

ซึ่งเจ้าทาสชาวต๋องสู้ของมาเรียดูจะเข้าใจถึงสถานการณ์ของ
นายสาวเป็นอย่างดี รีบรับไปโดยเร็ว เซษฐา ดาริน และบุญคำ
ซึ่งรุ่มล่อมเข้ามาในขณะนี้เพื่อให้การช่วยเหลือ ถูกเขาโบกมือ
ให้ถอยออกไปพร้อมกับแข็งใจบอกว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันจะดูแลเอง ไปกันเถอะ อย่า
เสียเวลาเลย”

คณะทั้งหมด บัดนี้เริ่มจะรู้สึกตัว หันมาให้ความห่วง
กังวลต่อสถานการณ์อันคับขันของมาเรียกันทุกคน และเดินรวม
หมู่แหวดล่อมมาใกล้ๆ โดยไม่กล้าทิ้งช่วงห่างออกไปแบบตัวใคร
ตัวมันเหมือนเช่นในเวลาเดินทางปกติ คงมีแต่มีดคุเทศก์
เลือดเย็นเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ตลอดเวลาดูเหมือนจะไม่ได้
หันมาให้ความสนใจใดๆต่อหมู่คณะเบื้องหลังทั้งสิ้น ร่างนั้นเดิน
ลุยหิมะ นำหน้าไปด้วยฝีเท้าอันสม่ำเสมอราวกับว่าใครจะเป็น-
จะตายอยู่เบื้องหลังก็ช่าง จนทำให้ไชยยันต์ผู้กำลังทุกข์หนัก
อยู่ในขณะนี้ แทบจะตะโกนด่าสาปแช่งออกไปด้วยความขุ่นมัว
ว่าวุ่นใจเหลือที่จะกล่าว

ดาริน วราฤทธิ์ เองก็สุดที่จะทนความพิศวงข้องใจต่อความ
'ใจดำ' ของชายคนที่หล่อนรักต่อไปได้ สั่งพี่ชายให้คอยเป็น
พี่เลี้ยงดูแลสองผัวเมียที่กอดประคองกันเดินไปอย่างโซซัดโซเซ
นั้นไว้ และโดยไม่บอกเหตุผลใดๆทั้งสิ้น หล่อนออกวิ่งตัดหน้า
ขบวนทั้งหมดเท่าที่กำลังจะมีอยู่ได้ในขณะนี้ กวดตามหลังรพินทร์
ไปทันทีอย่างใช้ความพยายามสุดขีด อีกประมาณ 30 เมตร
จะถึงร่างที่เดินนำดุ่มๆอยู่นั้น หล่อนตะโกนบอกให้เขาหยุดรอ

ร่างนั้นเอี้ยวคอมามอง เมื่อเห็นว่าใครกำลังวิ่งตามมา
ก็ไม่ได้หยุด เพียงแต่ชะลอฝีเท้าคอยเท่านั้น ดารินวิ่งปัดซ้าย
ปัดขวา แทบจะหน้าคะมำเข้ามาถึง อุ้งมือแข็งแรงก็ฉกมาคว้าแขน
ของหล่อนหิ้วประคองไว้ ก่อนที่จะล้มลงไปบนพื้นอันจับหนา
ไปด้วยหิมะ ระหว่างที่หล่อนยังหอบ พุดอะไรไม่ออก ก็เห็น
ดวงหน้านั้นยิ้มพร้อมกับบอกเรียบๆ มาก่อนราวกับจะรู้ใจว่า

“ผมยอมรับว่า ผมค่อนข้างจะเป็นคนใจดำหรือเลือดเย็น
เอามากๆอย่างที่คุณหญิงเคยว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่
ระหว่างปฏิบัติหน้าที่สำคัญอะไรสักอย่างให้ลุล่วง เพราะความ
ใจอ่อนหรือขี้อสงสารโดยไม่มีเหตุผล มันทำลายความสำเร็จมา
เสียหนักต่อนักแล้ว”

“แต่เมย์กำลังจะตาย”

ดารินร้องออกมาอย่างกระหืดกระหอบ

“ไม่หรอกครับ...”

เขาตอบเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น คงยืนอยู่ตามเดิม
ใบหน้าร้านกระตังนั้นจับเป็นฝอยไปด้วยหิมะ แลดูเหมือนหิน
ที่ปราศจากความรู้สึก

“หิมะเริ่มจะหยุดพรมแล้ว พวกเราทั้งหมดกำลังบ่ายหน้า
ลงที่ต่ำทุกขณะ ลงจากเนินเขานี้ไปอีกลูกเดียว เราจะไม่ต้องเดินย่ำ
ไปบนกองหิมะอย่างนี้อีกแล้ว อากาศจะอบอุ่นขึ้น”

“คุณไม่หันไปสนใจไยดีกับข้างหลังบ้างเลยหรือ ไม่ยอม
รับรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เดินนำอ้าวมาอย่างเดียว ถ้าคุณเห็น
สภาพของเมย์ในขณะนี้ คุณจะรู้ว่าเขาแย่เต็มทีแล้ว และในฐานะ
ที่คุณเป็นผู้นำ จะไม่ยอมรับรู้หรือว่าช่วยตัดสินใจอย่างไรบ้าง
เชียวหรือ”

“มีอะไรจะต้องให้ผมช่วยตัดสินใจมากกว่าความหมาย
สองนัยเท่านั้น คือจะให้เมย์ทนเดินอย่างนี้ต่อไป หรือจะให้

กินยาของบุญคำ ฝ่ายนายจ้างของผมทุกคน รวมทั้งเจ้าตัวเอง
ยอมจะตัดสินใจได้ดีกว่าผมเสียอีก”

“นั่นแหละ ฉันถึงได้บอกว่าคุณเป็นคนใจดำ ใจดำจริงๆ”

ดารินตะโกนลั่นใส่หน้า

“คุณทอดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ในความรับผิดชอบ
ลำพังพวกเราเท่านั้น โดยปลื้กตัวออกไปเสีย หลายต่อหลาย
อย่างของคุณน่ารัก นานับถือ สิ่งเดียวเท่านั้นที่น่าเกลียดชังที่สุด
ความใจหินอำมหิต รู้ไหม”

“ใจหินซีครับดี มันหนัก อำมหิตก็ดี เพราะบางทีมันก็
หมายถึงความเด็ดขาด ไม่เหลาะแหละ เส้นทางสายนี้ ถ้าไม่
พยายามทำให้หนักเหมือนหิน หรือเจ็บขาดเด็ดเดี่ยวจนดู
คล้ายเป็นอำมหิต ป่านนี้พวกเราพินาศกันไปนานแล้ว ไม่มา
ไกลจนถึงที่นี่หรอก ตอนนี้คุณหญิงหรือใครจะคิดด่าผมก็เชิญด่า
ไปให้สบาย แต่ถ้าผ่านพ้นเหตุการณ์นี้ไปแล้ว ทุกคนยอมจะ
ตระหนักได้เอง หน้าที่ของผมคือการนำทาง หน้าที่ของคุณหญิง
ก็คือหมอบประจำคณะ และหน้าที่ของคนอื่นๆก็ล้วนมีกันอยู่แล้ว
ทั้งสิ้น จะให้พรวนนำทางไปก้าวภายในสิ่งอันไม่ใช่หน้าที่

โดยตรง มันก็อะไรอยู่ ทำไมถึงไม่ตัดสินใจกันเองว่าจะทำ
อย่างไร...กับเมย์”

ดารินคอแข็ง แม้มริมฝีปากแน่น สายตาที่หล่อนจ้องเขา
เต็มไปด้วยประกายเมินหมางน้อยใจ พุดอะไรไม่ออก เพราะมัน
เป็นคำพุดที่หล่อนเองก็เถียงไม่ได้ พรานใหญ่เดินเงยบๆไป
อีตใจหนึ่งก็หันมามองหน้า เสียงกล่าวต่อไปของเขาอ่อนโยนลง
ด้วยกระแสเอาใจ

“ทำไมคุณหญิง คุณไชยยันต์ และพวกเราทุกคนไม่ให้ยา
ของบุญคำกับเมย์ ถ้าเห็นว่าอาการหนักจริงๆ”

“พวกเราต้องการให้เขากินยา แต่ตัวเขาเองไม่ยอม แล้ว
จะไปบังคับฝืนใจกันได้อย่างไร นอกจากจะรอให้ตัวแข็งเดิน
ไม่ไหวเสียก่อนเท่านั้น ถึงจะช่วยกันกรอกได้”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“อย่าหาว่าผมตำหนิอะไรคุณหญิงเลยนะครับ คุณหญิง
ตื่นเต้นตกใจเกินไป เชื่อเถอะว่าเมย์ไม่เป็นไรหรอก จะไม่มีใครรู้
อาการของเขาดีไปกว่าตัวเขาเองได้ เมย์แข็งทั้งร่างกายและ
จิตใจ ผมกลัวพุดว่าแข็งกว่าคุณหญิงเสียอีก และอาจมีเขาเพียง

คนเดียวเท่านั้นที่ยังรู้เข้าใจถึงจิตใจของผมได้ในการที่ผมไม่ได้
หยุดรอ หรือแสดงท่าพะวักพะวงเป็นห่วงกับอาการย่ำแย่
ของเขา ผมบอกแล้วยังไงว่าอีกสักครู่เราจะผ่านพ้นภูมิประเทศ
แบบนี้ไปได้ และอาการของเขาจะดีขึ้นเป็นลำดับ และวันต่อๆไป
ถ้าผ่านพบเข้าอีกอย่างเดียวกันนี้ ความคุ้นเคยของสภาพร่างกาย
ก็ย่อมจะมีมากขึ้น ผมรู้มาล่วงหน้าแล้วว่า จะอย่างไรเสียเมย์ก็
ไม่ยอมกินยาหรือ เพราะเขาต้องการลูก ต้องการสามี”

“คุณแน่ใจในสิ่งที่พูดนี้หรือ?”

หล่อนจ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น

“เราจะพิสูจน์น้ำใจ ความรู้สึกนึกคิดของเมย์ได้ชัดกัน
ในครั้งนี้ ว่าเขาเป็นคนอย่างไร”

“สำหรับตัวคุณเอง...คุณแน่ใจหรือว่าจะไม่แสดงอาการ
ใจร้ายกับเมย์ ในการแกล้งทำเป็นนิ่งเฉยเพื่อจะรอดูผลพิสูจน์
ของคุณเองแบบนี้ เมย์เป็นอะไรลงไป คุณไม่สนใจใช่ไหม เพราะ
ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้เป็นอะไรกับคุณ”

แทนที่จะโกรธหรือมีท่าทีว่าขัดหูจากประโยคอันรุนแรง
นั้น รพินทร์ส่งดวงตาเป็นประกายแจ่มใส ขึ้นชมมายังแม่ดอกฟ้า
ของเขา

“รู้ตัวบ้างไหม ความน่ารักและน่าคารวะยกย่องของ
คุณหญิง มันอยู่ที่น้ำใจอันแสนดี รักคนโน้นห่วงคนนี้อย่าง
ใจบริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา นั่นเอง มันเป็นคุณลักษณะของมารดา
ผู้ประเสริฐแห่งโลก ในเวลาปกติแล้ว ดูเหมือนกับว่าคุณหญิงจะ
หมั่นใส่ใจชิงชังเมย์เสียเต็มประดา แต่ที่แท้จิตใจแท้จริงของ
คุณหญิงก็เต็มไปด้วยความรัก ความห่วงใย เมตตาและปราณี
เปี่ยมล้น...ครับ ถูกแล้ว เมย์ไม่ได้เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์อะไร
ทางส่วนตัวกับผม แต่ก็เกี่ยวข้องในฐานะผู้ร่วมคณะคนหนึ่ง
ซึ่งถึงอย่างไรผมก็นิ่งดูตายไม่ได้แน่นอน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
กับเขา เพียงแต่ผมพิจารณาเห็นแล้วว่า สถานการณ์ที่เขาเผชิญ
อยู่นี้ มันยังไม่หนักหนาเกินไปนัก อย่าว่าแต่เมย์เลย ต่อให้
คุณหญิงเองแท้ๆ จำได้ไหมเมื่อวานนี้ สถานการณ์ของคุณหญิง
หนักเสียยิ่งกว่าเมย์ขณะนี้อีก ผมก็ยังพยายามที่จะให้คุณหญิง
เดินต่อไป โดยแกล้งทำเป็นไม่รู้ถึงภาวะเจ็บปวดทรมานของ
คุณหญิงเสีย โดยคิดว่าบางทีความมานะของคุณหญิงอาจชนะ

อาการที่เกิดขึ้นก็ได้ แต่แล้วในที่สุด...คุณหญิงก็ทนทานไปไม่ได้ เพราะอาการมันหนักเกินทน”

เขาเว้นระยะไปนิดหนึ่ง จ้องตาประสานอยู่เช่นนั้น แล้วพูดชิงช้ามาว่า

“สำหรับกรณีนี้ ลองบอกสิครับ คุณหญิงจะให้นายพรินทร์ ปฏิบัติเช่นไร ให้ไปเดินกอดประคองเมย์แทนคุณไชยยันต์ จั้นหรือ ผมทำได้นะ ถ้าทุกคนต้องการเช่นนั้น”

ดาร์นยิ้มออกมาจืด ๆ หล่อนยอมรับว่าจำนนต่อถ้อยคำ ของเขาอีกครั้ง

“ไม่น่าจะมาย้อนประชิดกันแบบนี้เลยนะพรินทร์ ฉันรู้ตัว ดีว่า ทุกครั้งไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันจะนวยแสดงอาการเดือดร้อน ออกหน้ากว่าทุกคน ทำให้คุณต้องหัวเราะเยาะฉันอยู่ในใจเสมอ แต่ก็ไม่แค้นเหมือนกัน ถ้าคุณไปกอดประคองเมย์แทนไชยยันต์ ในขณะนี้ อาจเป็นกำลังใจให้เขาผ่านพ้นวิกฤติการณ์คราวนี้ไป โดยไม่เกิดอะไรขึ้นก็ได้ เพราะคุณเป็นความอบอุ่น เชื่อมั่น แทบจะเรียกได้ว่าสรวงของพวกเราทุกคนในการเดินทางครั้งนี้

สำหรับฉันไม่ขัดข้องหึ่งหวงอะไรหรอก แต่สามีของเขา...
จะยินยอมให้คุณไปกอดเมียเขาแทนหรือไม่ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน”

รพินทร์หัวเราะ

“คุณหญิงก็ประชดผมเหมือนกัน”

“ฉันพูดจากใจจริง ฉันมีความรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ สังเกต
มาหลายครั้งแล้ว แม้กระทั่งพวกพราณพื้นเมืองอันเป็นผู้ชาย
อกสามศอกทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ต้องคอยเรียกหา
พราณใหญ่อยู่ตลอดเวลา คุณเป็นขวัญและกำลังใจของพวกเรา
ทั้งหมด เปรียบเสมือนกับต้นเรือ ลูกเรือเดือดร้อนประสบปัญหา
อะไรขึ้น ถ้าได้เห็นหน้า ได้รับการปลอบโยนจากกับตัน กำลังใจ
ก็ย่อมจะดีขึ้นเป็นธรรมดา ฉันอยากจะให้คุณย้อนไปดูอาการ
ของเมย์สัณติ ไปถามความรู้สึกของเขาดูบ้าง เพื่อว่าถ้าจำเป็น
จริงๆ คุณเป็นคนสั่งให้เขากินยา ก็จะต้องดีลสิทธ์กว่าที่พวกเรา
คนใดคนหนึ่งจะขอร้องเขา จำได้ไหม คุณเองนั่นแหละเป็นคน
ขอร้องให้เขาเห็นแก่ลูกในท้องและให้เก็บไว้ เขาก็เชื่อคุณ ทั้งๆที่
พวกเราทั้งหมดช่วยกันขอร้อง เขาไม่เคยฟังเสียงเลย คราวนี้
ก็ควรจะเป็นคำสั่งของคุณอีก ในกรณีที่ถ้าคุณพิจารณาเห็นแล้ว
ว่าเขาจะต้องกินยาขนานนั้นเพื่อช่วยตัวเองให้รอด”

“เพื่อเอาใจคุณหญิง ผมจะทำตามที่บอกนี้ก็ได้ แต่มัน
ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก นอกจากการเสียเวลา”

แล้วเขาก็ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบว่า

“ยอดมหายุ่งเลย คนสวย แต่ก็น่ารักเสมอ”

จบประโยค รพินทร์ ไพรวลัย หมุนตัวกลับ ออกเดินย้อน
สวนทางตรงไปยังกลุ่มทั้งหมด ที่เดินตามหลังช้าๆมาเป็นขบวน
โดยไม่สนใจว่าแมดดอกฟ้าดารินของเขาจะเดินย้อนตามมาด้วย
หรือไม่ ชั่วไม่กี่นาที เขาก็สวนกับขบวนทั้งหมด สาวเท้าเข้าไป
ยังมาเรีย ผู้เดินเอาศีรษะฟิงกับไหล่ของไชยยันต์ไปอย่าง
อึดอัดอึดใจ หน้าซีดจนเขียว ไชยยันต์ใจชื้นขึ้นเล็กน้อยที่เห็น
พรานใหญ่ปรีตรงเข้ามา แต่ก็ยังไม่อาจปริปากพูดคำใดได้
ในขณะนั้น รพินทร์เข้ามาถึงก็ขนาบข้างมาเรียอีกด้านหนึ่ง
เอื้อมมือไปจับที่แขนของหม่อมสาว สัมผัสของเขาทำให้หล่อน
ค่อยๆเปิดเปลือกตาตื่น

“เป็นอย่างไบบ้าง”

เขาถาม ไม่เจาะจงแน่นอนว่าจะถามเจ้าตัวเองหรือสามี
ที่เดินประคองอยู่ในขณะนี้

“ฉันยังไปได้เป็นปกติ ไพรวัลย์”

มาเรียตอบอย่างยากเย็นแผ่วเบาแทบไม่มีเสียง

“ขอบใจมากผู้กอง ที่ย้อนกลับมาดู”

ไชยยันต์พูดแตกๆ มองดูเขาด้วยสายตาขุ่นเคือง

จอมพรานยิ้มให้ เขาเข้าใจความรู้สึกยามนี้ของไชยยันต์ดี

“ทำไมคุณไชยยันต์ไม่ให้เมย์กินยาของบุญคำ จะได้ไม่ต้องทรมานหน้ากอย่างนี้”

ทั้งสองพูดกันเป็นภาษาไทย โดยไม่ต้องการให้มาเรีย
รู้เรื่อง ไชยยันต์ถอนใจเอือม สีหน้ากลัดกลุ้มเต็มที

“ผมบอกเขาแล้ว แต่เขาไม่ยอมกิน”

“จะให้ผมช่วยพูดให้ไหม”

มาเรียลืมตาสว่างโพล่งขึ้นในทันทีนั้น

“แดมน์!”

หล่อนสบถ มองหน้าทั้งสองคนอย่างฉุนเฉียว

“เห็นฉันกำลังจะตายหรือ ทั้งสองคนจึงพูดกันไม่ให้ฉันรู้
เรื่องอย่างนี้”

“ที่รัก รพินทร์บอกกับผมว่า คุณจะต้องกินยาเพื่อความ
ปลอดภัย” ไชยยันต์กระซิบปลอบโยน

มาเรียหันขวับไปทางพรานใหญ่ เขม่นมองตาเขียว

“คุณขอร้องให้ฉันเก็บลูกไว้ได้นะ ไพรวัลย์ แต่คุณจะไม่
มีทางทำให้ฉันต้องเสียลูกไปเป็นอันขาด ไม่ว่าโดยทางตรง
หรือทางอ้อม ต่อให้ฉันขาดใจตายไปต่อหน้าเดี๋ยวนี้”

รพินทร์ก้มหัวลงนิดหนึ่ง

“ผมรู้ว่าคุณไม่เป็นอะไรมากนักหรอกเมย์ ถึงอย่างไร
คุณก็ต้องผ่านพ้นสถานการณ์นี้ไปได้ ลงจากเขาลูกนี้ก็จะถึง
ทุ่งหญ้าแล้ว ที่นั่นไม่มีหิมะ อากาศของคุณจะดีขึ้น”

มาเรียพยักหน้า ผินยิ้ม

“ฉันจะพยายามผ่านพ้นมันไปให้ได้ คุณไม่ต้องห่วงหรอก
ไปนำทางอยู่ข้างหน้าตามเดิมเถิด ทำเวลาเข้าไว้ ถ้าคุณมัวแต่

คอยกังวลพะวงอยู่อย่างนี้ พวกเราทั้งหมดจะพลอยเดินช้าลงไปอีก”

พรานใหญ่ยิ้มให้ เขารู้ดีว่ากำลังใจของมาเรียดีกว่า ไชยยันต์มากนัก ไม่กล้าอะไรกับคนทั้งคู่อีก แต่หันไปอธิบายถึงภูมิประเทศให้เชษฐาผู้เดินเครื่องขีมิเจียบ ๆ อยู่เบื้องหลังทราบ แล้วเร่งฝีเท้าล่วงหน้าไปอีก

ดารินไม่ได้ย้อนกลับมาที่พรรคพวกทั้งหมด ระหว่างที่รพินทร์เดินตรงเข้าไปที่คณะตามคำขอร้องของหล่อน ราชสกุลสาวคงหยุดยืนหันมามองหลังจากที่เดิม เมื่อรพินทร์ก้าวเข้ามาถึงหล่อนก็ถาม

“ได้ความว่ายังงมงั”

“ก็อย่างที่ผมบอกคุณหญิงไว้แล้วนั้นแหละ เมย์มีอาการเหมือนอยากจะฆ่าผม เมื่อรู้สึกว่าจะเป็นตัวการบังคับให้เขากินยาของบุญคำ ความจริงผมก็ไม่ได้สั่งให้เขาต้องกินยาเลย แต่คุณไชยยันต์อ้างชื่อผมเพื่อหวังจะช่วยเมีย สามีดูจะทุกข์หนัก ทรมาณกว่าตัวภรรยาเองเสียอีก เพราะความรักความเป็นห่วง

เมย์เองกลับไล่ผมไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับเขา บอกให้มาทำหน้าที่นำทางตามเดิม ก็เป็นอันว่าผมได้ปฏิบัติตามคำสั่งของคุณหญิงแล้ว หวังว่าคงจะสบายใจเสียที และไม่กล่าวหาว่านายพรินทร์ใจไม่ไส้ระกำอีกต่อไป”

“พี่ใหญ่ล่ะ ว่ายังไงบ้าง?”

“อย่าห่วงเลย คนคนนั้นใจหนักกว่าผมเสียอีก ไม่รู้หนาวเหมือนน้องสาวหรอก ในชีวิตของผม ยังไม่เคยพบใครที่อยู่ในฐานะผู้บังคับบัญชาซึ่งมีท่าทีน่าเคารพ น่าเกรงกลัวเท่ากับคนคนนี้ ยิ่งกลัวหนักเข้าไปอีก เพราะรู้ตัวว่าผิด อาจเอื้อมไปรักน้องสาวของท่านเข้าเสียด้วย ท่านก็คงรู้...แต่ยังทำเป็นเฉยอยู่เท่านั้น”

ดารินหัวเราะเบาๆออกมาได้ รีบสาวเท้าเดินให้ทันเขา

“เกรงไว้บ้างก็ดีแล้ว แต่ขอบอกให้รู้ พี่ชายของฉันคนนี้ใจดีนะ และตามใจน้องสาวทุกอย่าง”

“ก็ไม่แนะนัก อาจไม่ทุกอย่างไปก็ได้ อย่างน้อยก็ในเรื่องการเลือกคู่ เป็นผม...ผมก็ไม่ยอมให้น้องสาวมารักกับพรานป่า ผู้ปราศจากห้วนนอนปลายเท้า ฐานะชาติสกุลผิดกันฟ้ากับดิน

แบบนี้เหมือนกัน เสียเกียรติภูมิของเชื้อพระวงศ์หมด...ว่าแต่
ตัวคุณหญิงเองเถอะ วันนี้ดูแข็งแรงดีเหลือเกิน นอนเป็นง่อยอยู่
เมื่อคืนที่แล้วนี่เอง สำหรับวันนี้เดินไหวแน่นอนะ”

“แนไม่แนก็เดินอยู่เนี่ยังไงล่ะ เหตุการณ์มันช่างผันแปร
กลับตาลปัตรเกินคาดคิดเหลือเกิน คนที่น่าเป็นห่วงที่สุดสำหรับ
วันนี้กลายเป็นเมย์ไปเสียแล้ว ก็ดีเหมือนกัน มันเป็นจิตวิทยา
ชนิดหนึ่ง ช่วยเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่ฉัน เมื่อรู้สึกว่ามีคนอื่น
เขาอ่อนแอกว่าเรา เราก็ต้องเข้มแข็งเข้าไปไว้ ถ้าจะพูดกันตามจริง
แล้ว ฉันเองก็ยังไม่แข็งแรงดีนักหรอก สำหรับคุณก็อย่ามาอุตริ
เกิดอาการจับสั่นขึ้นบนภูเขาน้ำแข็งแบบนั้นะ ถึงขั้นตายทีเดียว”

“คงไม่หรอกครับ ตราบใดก็ตามที่ฤทธิ์ยาของบุญคำ
สำแดงเดชอยู่อย่างนี้ ถ้าไม่ได้ยาของบุญคำ ดีไม่ดีผมอาจตาย
ก่อนใครก็ได้ เพราะมีโรคเรื้อรังประจำตัวอยู่ก่อนแล้ว”

“อ้าว! คุณกันอยู่ดี ๆ แล้วนั้นจะเร่งเดินเป็นตามควายหาย
อีกแล้วหรือ รอ ๆ ฉันมั้งซี”

“หมดเวลาคุยแล้วครับ เวลาเดินผมไม่ชอบคุย และเวลา
คุยผมก็ไม่ชอบเดินด้วย คุณหญิงลงไปรวมกลุ่มอยู่กับพวกเรา

ตามเดิมเถอะ อย่าหาว่าผมทิ้งเลย หรือไม่งั้นเก่งจริงก็ให้วิ่งตามให้ทัน”

ดารินกระพัดกระพืด ร้องว่า

“โกรธแล้ว! ไม่รอด้วย”

“ตอนเดินจะโกรธกันก็ไม่ใช่ไร ค่อยไปดีกันตอนพักก็แล้วกันนะครับ”

ก้าวสั้นๆจากกำลังน้อยๆของหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ นั้นนะหรือ จะทันคนที่เกิดมาเพื่อที่จะเดินป่าตลอดชีวิต ทั้งประโยคสุดท้ายให้คนฟังทั้งโมโหทั้งน้อยใจไว้แค่นั้น แล้วชั่วไม่กี่อึดใจ ร่างนั้นก็ทิ้งห่างออกไป ราวกับกระต่ายที่เดินแข่งตัดหน้าเต่า จนกระทั่งในที่สุดหญิงสาวก็จำเป็นต้องลงไปรวมหมู่อยู่กับคณะของตนตามเดิม

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่พรานใหญ่พูดไว้ทุกอย่าง ชั่วไม่นานนัก คณะทั้งหมดก็เดินลงมาสู่ที่ราบลุ่มอันเป็นทุ่งหญ้าเขียวชอุ่ม ปราศจากหิมะปกคลุม อากาศเริ่มจะอบอุ่นขึ้นเมื่อ

เปรียบเทียบกับสะกิดน้ำแข็งที่คลุมพื้นและโปรยปลิวกระหน่ำ
ซาลงมาจากเบื้องบน จากบริเวณที่ผ่านกันมาแล้วบนยอดเขาสูง
ทัศนวิสัยกระจ่างชัด สามารถมองเห็นท้องฟ้าโปร่งใสเหมือน
แก้ว ขุนเขาที่รายล้อมอยู่รอบด้าน แลเห็นพื้นหินสีเทาสลับไป
กับภูเขาของหิมะที่คลุมอยู่เป็นหย่อม แลดูสวยงามยิ่ง สลับไป
กับป่าสนที่ขึ้นเรียงรายเป็นทิวอยู่ตามขอบเนินทั่วไป

มาเรีย ฮอฟมัน ผ่านพ้นวิกฤติการณ์มาได้ราวกับ
ปาฏิหาริย์ อาการของหล่อนเริ่มจะดีขึ้นเป็นลำดับ ในระหว่าง
เส้นทางตลาดประมาณ 45 องศาของภูเขาสูงสุดท้าย ก่อนจะ
ลงมาบรรจบกับพื้นราบราวกับสนามกอล์ฟยักษ์เบื้องล่าง

รพินทร์ ไพรวัลย์ เลือกยิงกว้างขนาดใหญ่ ขนปุกปุย
อุดมไปด้วยไขมันไว้ตัวหนึ่ง ลักษณะจะเป็นหัวหน้าฝูงประมาณ
20 กว่าตัว ที่ยืนเล็มหญ้าอยู่ริมลำธารเล็กๆที่ไหลผ่านไปตาม
ไหล่เนิน เจ้าสัตว์เคราะห์ร้ายไม่ได้มีความเปรี้ยวหรือว่าแตกตื่น
ในการปรากฏตัวของมนุษย์ทั้งสิบสองชีวิตเลย เพราะชั่วชีวิตที่
หากินอย่างปกติสุขตามสภาพของมัน ไม่เคยถูกรบกวนมาก่อน
ยื่นเป็นเป้ากระสุนอย่างดีที่สุด ภายหลังจากที่ตัวใหญ่สุดล้มลง
ฝูงของมันจึงแตกกระจายวิ่งหายเข้าไปในป่าสน ชีวิตจำเป็นต้อง

พึ่งอาหาร ทุกคนย่อมจะเข้าใจดี ทั้งคณะไม่มีใครคิดที่จะเบียดเบียนรังแกสัตว์โดยไม่จำเป็น นอกจากความหมายเพื่อประทังชีพหรือป้องกันชีวิตเท่านั้น

ขณะนั้นมันเป็นเวลาประมาณ 15 นาทีก่อนเที่ยงวัน ทุกคนพักชั่วคราวอยู่บนเนินเล็ก ๆ ใกล้ลำธารนั้น อบอุ่นด้วยไฟจากไม้สนและเนื้อย่างอันส่งกลิ่นหอมหวาน ณ ที่นี้ มาเรียกลับฟื้นคืนคงมามีสภาพอันแข็งแรงเหมือนเดิมแล้ว ด้วยความยินดีโล่งอกของหมู่คณะ

ระหว่างที่ทุกคนอิ่มหนำและนั่งเหยียดเท้าพักผ่อนกันอยู่บนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่ม พรานใหญ่มีภารกิจอันไม่ยอมหยุดนิ่งตามเคยโดยวิสัย ทุกคนเห็นเขาแล่นเือกวางที่ย่างสุกออกมาจากกองไฟได้ก้อนหนึ่ง ก็คว้าไธเฟิลสะพายไหล่ เดินแตะเนื้อก้อนนั้น เดินไต่ขึ้นไปบนยอดเนินซึ่งมองเห็นอยู่ทางด้านเหนือ ไชยยันต์ถือโอกาสนั้นออกเล่นตามไปด้วย ไปทันกันบนไหล่ตะพักตอนหนึ่งเพราะอีกฝ่ายหยุดรอ

“ไม่พักเสียก่อนหรือครับ ประเดี๋ยวอีกสักชั่วโมงเราจะ
เดินต่อ” เขาหันมาถามยิ้มๆ

ไชยยันต์หัวเราะเจื่อนๆ สันติริษะ เดินเข้ามาชิดตัว แล้ว
จับแขนไว้

“ผมมีเรื่องที่ยากจะพูดกับคุณ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ่ยตะกุกตะกัก สีหน้าไม่สู้สบายใจ
นัก

“เชิญครับ มีอะไรหรือ?”

“ผู้กอง ผมต้องขอโทษคุณเป็นอย่างมาก”

จอมพรานเลิกคิ้วแล้วหัวเราะ

“ผมยังไม่ทราบเลยว่าผมมีอะไรที่คุณไชยยันต์จะต้อง
ขอโทษ”

“เกี่ยวกับเมย์นั่นแหละ ขอสารภาพตามตรง ระหว่างที่
เดินผ่านมานั้นหิมะ ผมคิดสาปแช่งตัวคุณอยู่ตลอดเวลา ผมมี
ความรู้สึกว่าเมย์กำลังจะตาย แต่คุณไม่สนใจใยดีเลย แต่แล้ว

ในที่สุดคุณก็นำพวกเราทั้งหมดผ่านพ้นวิกฤติการณ์นี้มาได้จาก ความหนักแน่นมั่นคง และคาดการณ์อะไรได้อย่างถูกต้องของคุณ จริงอยู่ ถึงแม้ผมจะไม่ได้พูดออกมาให้คุณได้ยิน ในด้าน ความคิดอคติของผมนั้น แต่ผมก็รู้สึกเป็นบาปอย่างไรบอกไม่ถูก ถ้าผมไม่มาพูดกับคุณเสีย และขอให้คุณอภัยให้กับผมด้วย ในความใจเสาะไม่เข้าเรื่อง”

จอมพรานหัวเราะกว้างๆ มองดูไชยยันต์อย่างรักสนิท และไม่ถือสาอะไรทั้งสิ้น เอื้อมมือมาจับฝ่ามือนั้นบีบแน่น

“ผมไม่เคยมีความรู้สึกอย่างใดทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าคุณไชยยันต์ จะคิดพูดหรือกระทำอันใดก็ตามโดยเนื่องมาจากความเข้าใจผิด เพราะรู้ดีอยู่ว่า ในที่สุดคุณไชยยันต์ก็ยอมจะเข้าใจอะไรได้เอง”

ไชยยันต์โคลงหัวอย่างตำหนิตัวเอง

“เมย์เสียอีก ดูเหมือนจะเข้าถึงใจคุณได้มากกว่าผม เขา กลับเป็นฝ่ายปลอบใจผมอยู่ตลอดเวลาขณะที่เราเดินมาด้วยกัน เพราะผมกระสับกระส่ายมาก ต้องการจะให้เขากินยาให้ได้ และ อยากจะได้รับความช่วยเหลือจากพวกเราทุกคนให้มากกว่านั้น มองออกไปข้างหน้าก็เห็นแต่คุณเดินจ้ำเอาจ้ำเอา ไม่เหลียวมามดู

บ้างเลย ผมคิดว่าคุณสาตเสีเยเสียอย่างไม่เคยนี้จะตำมาก่อน
ได้สารภาพความจริงกับคุณอย่างนี้แล้วก็รู้สึกสบายใจขึ้น ถ้าเมย์
หรือคุณเป็นคนใจเสาะเหมือนอย่างผม ปานนี้ก็คงต้องกินยา
ของบุญคำแท้งลูกไปแล้ว”

“แล้วคุณไชยยันต์เล่าครับ เดี่ยวนี้อ่านใจเมย์ออกตลอด
แล้วหรือยัง”

เขาถามยิ้มๆ ไม่สนใจกับเรื่องที่ไชยยันต์พยายามจะพูด

อดีตนายทหารปืนใหญ่กัตรีมผีปากแน่ออย่างตื่นตันใจ
หันกลับลงไปยังกลุ่มของพรรคพวกที่หนึ่งกินอยู่ริมลำธาร
เบื้องล่าง แม่ขวัญใจของเขา บัดนี้กำลังแหงนมองขึ้นมา

“ผมไม่มีความคิดตะขิดตะขวงใจใด ๆ ที่จะรับผู้หญิงคนนี้เป็นเมียผมตลอดไปอีกแล้ว เพราะเขาเป็นคนจริงคนหนึ่ง จริง
อย่างไม่น่าเชื่อ ขอบคุณต่อเหตุการณ์ที่มันพิสูจน์ให้ผมได้เห็นใจ
เมีย และขอบคุณพรานใหญ่รพินทร์ผู้ช่วยให้ผมพิสูจน์ถึงความ
จริงข้อนี้ออกมาได้อย่างเด่นชัด ความจริงผมก็นับถือคุณมา
ตลอดเวลาแล้ว แต่มารวันนี้ ทำไมถึงคิดไขว่ไขวไปก็ไม่ทราบ
อาจเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวก็ได้”

“เรื่องเล็กครับ ลืมมันเสียเถิด ผมเองก็ขอคารวะต่อคุณไชยยันต์ ที่เป็นลูกผู้ชายพอที่จะบอกถึงความเข้าใจผิดที่มีต่อผม แม้จะเป็นในด้านความคิดภายในก็ตาม”

“แล้วนี่คุณกำลังจะไปไหนอีก ทำไมไม่นั่งคุยกับพวกเราในระหว่างพักนี้ก่อน ขณะที่เดินทางก็ไม่มีเวลาจะค่อยได้พูดจาอะไรกันอยู่แล้ว”

“ผมจะขึ้นไปบนยอดเนินที่เห็นอยู่นั้นหน่อยครับ คุณไชยยันต์จะตามผมมาด้วยก็ได้ถ้ายังเดินไหว”

“ผมน่าจะไหวเสมอ แต่บอกหน่อยได้ไหม มีอะไรที่ทำให้คุณอยากจะขึ้นไปบนนั้นเสียเดี๋ยวนี้”

“บอกก็ได้ครับ ผมมีความรู้สึกว่ เนินพระจันทร์จะอยู่ห่างจากเราในขณะนี้รัศมีไม่เกิน 2 กิโลเมตรนี่เอง”

ไชยยันต์ตะลึง!

คำพูดนั้นเรียบรียบเป็นปกติที่สุด จากคำหน้ายิ้ม ๆ เช่นเดิม แต่ผู้ฟังแทบจะเชื่อหูไปเสียมิได้จากความหมายของประโยค

อดีตนายทหารปืนใหญ่จ้องหน้ามดคุเทศก์นำทางนั่งค้าง
อยู่นาน ก่อนจะเอ่ยถามมาด้วยเสียงเกือบเป็นกระซิบว่า

“พูดใหม่ซิ ผู้กอง คุณว่าอะไรนะ ผมรู้สึกว่าจะฟังไม่ถนัด
เมื่อตะกี๊”

“ผมบอกกับคุณไชยยันต์ว่า ขณะนี้เรากำลังเหยียบเข้าสู่
บริเวณเนินพระจันทร์แล้วครับ สถานที่แท้จริงอย่างมากที่สุดก็คงจะ
อยู่ห่างจากเราไม่เกิน 2 กิโลเมตร”

“ถึงเนินพระจันทร์แล้ว!!”

ไชยยันต์เผลอต้อทานลั่นออกมา พร้อมกับเบิกตาโต

รพินทร์ ไพรวัลย์ คว่าตันแขนไว้

“อย่าเพิ่งอะอะกระโดดกระตากไปก่อนครับ ผมยังไม่ต้องการให้พวกเราที่ปักอยู่ในขณะนี้ไหวตัวเสียก่อน เพราะอยากให้พวกเราได้พักผ่อนกันตามสบายสักระยะหนึ่ง คุณไชยยันต์ตามผมขึ้นมาก็ดีแล้ว เราไปดูด้วยกัน”

พร้อมกับพูดจบประโยค พรานใหญ่ก็จุดแขนไชยยันต์ให้เดินไต่เนินเคียงคู่กันขึ้นไป ไชยยันต์นั้นมุ่งไปหมด มองหน้าจอมพรานแล้วพยายามเหลียวโลกแลไปรอบ ๆ ตัว เหมือนจะสังเกตภูมิประเทศ แต่เขาก็ไม่สามารถจะมองเห็นได้เลยว่า บริเวณที่กำลังเดินไต่ขึ้นยอดเนินขณะนี้ หรือภูมิประเทศใกล้เคียงส่วนไหนสมควรจะเป็น ‘เนินพระจันทร์’ อย่างที่รพินทร์ว่า

รอบด้าน...มันก็คือลอนของขุนเขา และยอดเนินที่สูง ๆ ต่ำ ๆ ขึ้นเรียงรายสลับซับซ้อนไปรอบทิศ ยอดไหนสูงขึ้นไปถึงก็แลเห็นแต่หินที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ที่ไหนต่ำลงมาน้อยก็เว้า ๆ - แหว่ง ๆ ในระหว่างสีขาวของหิมะกับสีเทาของก้อนหินที่แซมสลับกันอยู่ ส่วนไหนที่เป็นเนินก็แลเขียวชอุ่มไปด้วยหญ้า ประกอบไปด้วยสนที่ลักษณะคล้าย ๆ ต้นคริสต์มาส

“รพินทร์!”